

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 49 (58)
4.XII.-10.XII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), вк. лючвица домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до незабвима сила от менящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ЗА ВСЕНАРОДНО ЧЕСТВАНЕ НА 120-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ - 6/19 ДЕКЕМВРИ 2006 г.
/Нова рубрика на „Родово имение“/

ПЕТЪР ДИМКОВ - РОДОЛЮБЕЦЪТ

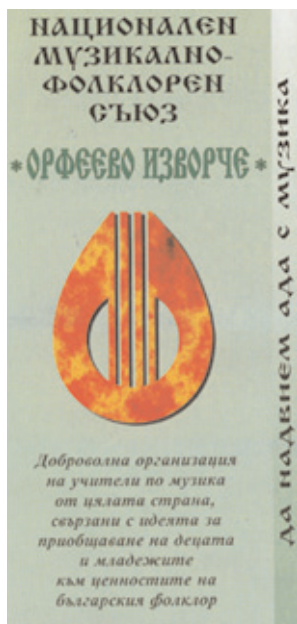
/Слово на председателя на Националния граждански комитет „Петър Димков“ доц. д-р Христо Карагюзов, произнесено на кръгла маса, посветена на родолюбца и воина Петър Димков/

Уважаеми участници на кръглата маса,
На въпроса на мои студенти: най-кратко какво представлява Петър Димков? - отговорих така: **Димков е цяла вселена - вселена космическа и едновременно българска.** От една страна, Лечителя е космическа личност, с необятни знания и размах на мисълта, но от друга - той пречупва всичко през призмата на БЪЛГАРСКОТО. За него е важно да спасява безвъзмездно човешкия живот и от най-тежките болести, но същевременно и да прави всичко, което е по силите му, за да бъде българското родолюбие живо и жилаво.
В една моя статия за родолюбца Петър Димков аз подчертавам, че **Личността Димков синтезира в себе си** по един удивителен начин **ЛЕЧИТЕЛЯ, ДУХОВНИЯ УЧИТЕЛ И РОДОЛЮ-**

БЕЦА - и точно това стана Лого (Надслов) на обявените от нас конкурси (литературен и за рисунка), посветени на 120-годишния му юбилей. И досега стоя твърдо на тази моя постановка относно синтезната същност на Личността Димков. Но днес бих желал да я доразвия пред вас в контекста на **ТЕМАТА НА КРЪГЛАТА НИ МАСА.**
Родолюбието на Димков е **МОНОЛИТНО** - и за това ще стане дума по-нататък, но в същото време **ТО Е И МНОГОАСПЕКТНО.** Защо? Защото се проявява отчетливо и в неговата лечителска и духовна дейност, и в ярките му воински дела, и в културно-историческото му строителство, и в многобройните негови изяви и приноси, които са **значими** не само в национален, но и в международен мащаб.
На стр. 4-5

С БЛАГОДАРНОСТ ЗА ВЗАИМНАТА ОБИЧ

Ст. н. с. д-р Светла Кръстева

На 11 ноември т.г. в Департамента за информация и усъвършенстване на учители в София се състоя поредното отчетно-годишно събрание на Националния музикално-фолклорен съюз "Орфеево изворче" и честване на почетния председател на съюза, поета и писателя на Родоп планина, чародея на словото, изследователя на Орфей - Никола Гигов.

В зората на съществуване на НМФС /1994/ наричахме Съюза "нашето малко духовно островче"¹. Островчето расте, увеличава постепенно пространството си и се враж-

да в развитието на нашата великолепна "държава на духа".
Срещаме се отново, отчитаме дейност. Тези наши срещи-отчети не са протоколни, а са емоционален, радостен спомен за изключително интензивен творчески живот, за виталност на нашата "небесна пееща дружинка", както още в началото нарече Съюза Н. Гигов.

На стр. 8

НАЦИОНАЛНИЯТ ГРАЖДАНСКИ ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ "ПЕТЪР ДИМКОВ"

Ви кани на Тържествен юбилеен концерт, посветен на ПЕТЪР ДИМКОВ - ЛЕЧИТЕЛЯ, Духовният учител, Родолюбецът

По случай 120-та годишнина от рождението на Петър Димков 6 декември 2006 г., сряда, от 17.30 ч. София, Централен военен клуб

Масанобу Фукуока - Япония:
По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0,1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0,1 ха, ще се получи 0,5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхрани семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

"Именията на Ведическата култура!"
Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се предаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.
Владимир Мерге

ВАЖНО! **АБОНАМЕНТ 2007**
Краен срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталогите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонират. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева и
за 1 месец - 2 лева

ISSN - 1312-7063
В каталога на РП нашият номер е **618**
Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазаредесетата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Иванов Кръстев.

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimение@abv.com

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важно е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето поясни на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременно мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**
Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

ЗА ПРЪВ ПЪТ СЕ ПОЯВЯВАШ ТИ

Земята! Като ядро на цялата Вселена и на всичко център се появила Земя - планета зрима! И изведнъж наоколо видими се появили Луна и слънце, и звезди. Невидимата и творещата светлина, излъчваща се от Земята, се отразила в тях.

Във Вселената за първи път нов план на битието се явил! Материален план. И той сиял.

Никой и нищо до мига на Сътворението на Земята зрима материя не притежавал, Земята с всичко във Вселената се свързвала, но и самата себе си била.

Била самодостатъчно творение. Растящото, живящото, това което плувало, летяло, не умирало и не изчезвало. Дори от гнилото се раждала мушица, а от рой-мушици друг живот се хранел, в прекрасно единение всичко се сливало в живот.

С недоумение и възхищение загледали Земята всичките вселенски същности. Тя с всичко във Вселената се свързвала, но никому

не дадено било да я докосне.

А растяло вътре в Бога вдъхновението. И в светлината, запълнила и вакуума с Любовта си, Божествената същност очертанията свои променяла и форма, каквато има днес човешкото тяло, приемала.

Извън времето и скоростта работела Божествената мисъл. Във вдъхновение и озарение тя преварвала в безкрайността всички енергии на мисълта и все творяла! Едно творение, невидимо все още, в себе си създавала.

И ето, изведнъж пламва озарение и трепнала, сякаш опарена от нова жар, на Любовта енергията. И възкликнал Бог с радостно възхищение:

- Вселено гледай, виж! Това е Моят син - Човекът! На Земята той стои. Материален е! И в него има частички от енергиите всички на Вселената. Във всички планове на битието той живее. Мой образ и подобие е и в него има частички от всички ваши енергии, обикнете го! Обичайте го!

На всички същности синът ми радост ще достави. Той е сътворение! Той е рождение! Той е от всички всичко! Той ще създаде творение ново и в безкрайността ще се претвори чрез възраждането свое, повтарящо се вечно.

И сам, и многократно умножен, излъчвайки незримата светлина в единство слята, Вселената ще управлява. И на живота радостта на всеки той ще подари. Аз всичко съм му дал и помисленото за бъдещето също му отдавам.

За първи път така стоял си на прекрасната Земя.

- Ти за кого говориш? За мен ли?

- За тебе и за този, който се докосне до записаните думи.

- Анастасия, как така? Тук се получава пълно несъответствие. Как могат там да стоят всички четящи, щом е казано, че е стоял един. И Библията за това говори. Отначало бил човекът сам, казвал се Адам. И ти го казва, Бог е сътворил един.

- Да, така е, правилно, Владимире. Но виж, от този един сме произлезли всички. Частичката му, информацията заложена в нея във всички други, родени на Земята, се вселява. И

ако с волята на мисълта отхвърлиш товара на грижите суетни, ще усетиш чувствата онези, които в малката частичка се пазят и до днес. Тя там била е, помни всичко. Тя в теб е и сега, както и във всеки, живеещ на Земята. Дай й да се прояви. И ти, четящият сега, почувствай какво си видял в началото на своя път.

- Ама че работа! Значи се получава, че всички живеещи сега са били там, на онази Земя, в самото начало?

- Да. Но не на онази Земя, а на тази. Земята е била тогава в облик друг.

- А как ли можем да се наречем всички едновременно?

- Ти името "Адам" да чуваш си привикнал. Аз ще го използвам, но си представи, че туй си ти. И нека всеки себе си представи под името Адам. Аз леко с думи ще помогна на представата.

- Да, помогни, че в онези времена слабо себе си представям.

- По-леко да ти бъде, ти си представи, че влязъл си в градина, когато пролетта към лятото минава, а има там и плодове на есента. Има там и същества, които ти за пръв път виждаш. Всичко наведнъж е трудно с поглед да обхванеш, когато ново е, а и във всичко има съвършенство. Но си спомни, Адам, как за пръв път цветче си видял и своето вниманието на него си спрял, на цветенцето толкова малко.

Листицата на синчеца светлосин от плавни линии се състояли. Листенцата на цветето леко сияели, сякаш небесна светлина отразявали. И ти, Адам, приседнал си до цветето, любувайки се на творението. И колкото и дълго да си гледал, видът на цветето се все променял. Ветрецьт ласкаво поклащал стъблцето тънко на цветчето и под слънчевите лъчи помръдвали листенцата му, променяли ъгъла на отражение на светлината и сменяли най-нежни полутонове. Ту трепкали листенцата от вятъра, ту като за приветствие помахвали пред зора на човека, ту сякаш дирижирали мелодия, в душата му звучаща. И от цветчето най-тънък аромат стремил се да обгърне теб, човека.

Владимир МЕГРЕ, "СЪТВОРЕНИЕ"

Да обхванеш необятното: Запуски на педагога

Акад. Михаил П. Щетинин

Не успявайки да осъществя детската си мечта, аз се обзаведах със сто мъчителни "защо?": **Какво може човек? Къде са границите на човешкото "мога"? Не може ли да ги разширим? Ако може, то как?...** Всичко, каквото и да правех, каквото и да четях, го разглеждах през призмата на възникналите въпроси. Предполагайки, че причината за моя неуспех е неправилната организация на труда, аз прехвърлях методиките по обучение на музикални инструменти.

По-късно, в Кизлярското музикално училище, аз се убедих, че нито една методика не може да те предпази от неуспехи. Както и порано в едни ученици се получаваше, а в други не. В едни укрепваше майсторството и вярата в себе си, растеше любовта към музикалното изкуство. В други - постепенно растеше осъзнаването на своето безсилие и неприязън към мен, преподавателя, и към музиката. В края на учебната година в класа има пресяване. Загубили вяра в себе си, в учителя, учениците си заминават. Заминават... "Заминават, защото не можеш да помогнеш" - мислех аз. Къде е златното зърно на истината? **Каква трябва да бъде методиката на преподаване, за да може всеки**

ученик да разкрие своите природни възможности?...

Аз виждам твоите очи и сега, аз не ги забравих, помня, като че ли беше вчера. Ти дойде, защото ми вярваше, ти се стараеше да правиш всичко така, както ти казвах, ловеше всяка моя дума. Ние като че ли се справяхме с програмата, но гаснеха очите ти, от което ставаше неспокойно на душата ми. Няма да скрия, минаваше ми спасителната за честолюбието ми мисъл: "Аз правя всичко, отдавам му времето си, силите си, здравето си, а при него не се получава, значи е неспособен. Нали в другите всичко е успешно..."

Учителю, колко често произнасяме тази формула в моментите на слабост, на педагогическа несъстоятелност. Колко леко е да се прехвърли вината на природата, особено когато никой няма да се заеме да провери, наистина ли е виновна толкова тя. А и как да провериш това, за което почти нямаш представа? Природата на човека... Какво е това? Три думи без ясен смисъл, обозначаващи непознаваема за сетивата, предполагаема реалност?

Тогава отстъпих, уморих се... Не, не се уморих (защо да търся оправдания?), аз просто се предадох. Не ми достигна вярата в теб, не ми стигна силата на духа да те разбера. Ти замина... Но безпо-

койството, тревогата останаха.

При мен дойде друг ученик, други очи ме гледаха с надежда. И аз почувствах, че отново лъжа и него, и себе си. Ние се учим "на ура", ориентирайки се по това, как го е правил този, у когото се е получило. Но нали този, у когото се е получило, е друг. **Аз разбрах, че моят метод, методът на пробите и грешките е от незнанието на главното - твоите възможности.**

Оттогава прочетох много книги, написани за човека и неговата природа. Но информацията често беше противоречива. С педагозите от Кизлярското музикално училище решихме да изясним (доколкото това беше възможно в нашите условия), **в какво се състои разликата между тези, при които "се получава" и тези, при които "не се получава".** Търсехме причината за успехите и неудачите именно в тази разли-

ка. Какви са интересите на нашите ученици? С какво обичат да се занимават и с какво биха искали да се занимават в свободното си време? Какъв е дневния им режим? Какво успяват да направят за седмица? За да изясним това, ние съставихме различни анкети.

Данните от изследването отначало ни разочароваха. Учениците от "силните" групи, като че ли нямаха никаква ярка разлика от "средните" и "слабите". Ние вече започнахме да мислим, че нашата идея няма да ни доведе до нищо. Но прехвърляйки още един път анкетите, ние изведнъж открихме, че разлика все пак има. Тя се състоеше в широтата, количеството и дълбочината на "страничните" интереси. А ако **успехите в музиката зависят в голяма степен от нивото на общото развитие на човека**, а не от определени музикални заложби? Може би и **не съществуват способности в едно направление без многопосочни способности?** Ние намерихме още едно потвърждение на това предположение, когато съпоставихме резултатите от обучението на едни и същи ученици в музикалната школа и успехите им в общообразователното училище. **Оказва се, че 100 % от нашите много добри и отлични ученици са много добри и отлични по общообразователните предмети.**

Ако при сеитбата улучите нарастваща и заедно с това изпускаща Луна, а освен това и ден на плода (Лъв, Стрелец), тогава единствено метеорологичните капризи биха могли да ви изиграят лоша шега.

Ако в тези „най-добри“ дни за зърнопроизводството вали като из ведро, никой селянин няма да излезе с трактора си на полето. Слава Богу, природата е уредила нещата така, че тези фактори не винаги съвпадат.

Точното време: за сеитба на зърнени култури са подходящи дните на Овен и Стрелец, но също така и дните на Лъв. Обаче ако нивите са много сухи в дните на Лъв, има опасност от изсъхване.

Дните на Лъва са особено подходящи, ако нивата по начало е с много влажна почва.

Денят на плода в Овен е най-доброто време за складиране на зърното.

„ЛОТАРИЙНИТЕ ДНИ“

Може би и вие вече сте се учудвали защо даден зърнен сорт в някои години се развива много добре, а в други - особено зле. Естествено, тук имат значение вятърът и времето, качеството на посева и структурата на почвата. Въпреки

ЛУННИТЕ РИТМИ В СЕЛСКОТО СТОПАНСТВО

ЗЪРНОПРОИЗВОДСТВО

това един стопанин успява да прибере добра реколта, докато неговият съсед при същите условия получава жалки добиви.

Може би с помощта на правилата за подходящия момент за сеитба, торене и прибиране на реколтата ви е станало ясно, че тук може да се търси една от основните причини за разлика в добивите.

Във връзка с това ще ви запоз-

наем с едно странно правило, което в миналото е било известно на всеки селянин и което, според нашите „тайни“ опити, все още е напълно валидно. То засяга два дни през годината - 8 юли и 20 юли.

Точното време: който иска да установи, кой зърнен сорт ще даде най-добър добив през

следващата година, нека посеете на 8 юли няколко зърна от всеки зърнен сорт.

Онези зърна, които на 20 юли са тръгнали най-добре, ще се развият най-добре и през следващата година.

Изпробвайте това правило в една опитна леха. Успехът ще говори сам за себе си. Тези дни спадат към т.нар. „лотарийни дни“ (дни за теглене на печелившите лотарийни билети). Названието идва от факта, че в миналото на тези дни се е гледало като на един вид „лотария“. От този „късмет“, тази лотария, от случилото се в тези дни, хората съдели за бъдещите събития, най-вече във връзка с развитието на метеорологичните условия.

В тази книга не желая да се занимавам по-нашироко с „лотарийните дни“. Зная, че и днес мнозина селяни обръщат внимание на тези дни, особено на свързаните с тях метеорологични правила, голяма част от които и днес са напълно валидни. Много често съм наблюдавала това. Промени те на климата в световен мащаб обаче извадиха донякъде извън контрол този инструмент, в миналото много важен и полезен. Затова тук няма да се спираме повече на този въпрос.

СЪВЕТИ ЗА ОТГЛЕЖДАНЕ НА ГОРА В РОДОВОТО ИМЕНИЕ

Разбираш ли, Земята, макар и голяма, е много, много чувствителна. Ето ти си голям в сравнение с комара, а кацне ли върху тебе, чувстваш докосването. И Земята всичко чувства. Когато я загъват в бетон и асфалт, когато я дълбаят, секат и горят растящите на нея гори, когато човъркат недрата ѝ и изсипват в нея прах, наречен тор, нея я боли. Но тя въпреки всичко обича хората, както майка обича децата си. И се старае да побере в недрата си човешката злоба и само когато не ѝ стигнат силите да я съдържа, злобата избухва като вулкани и земетресения. Трябва да се помага на Земята. Сили ѝ дават ласката и грижовното отношение. Земята е голяма, но е най-чувствителната. И чувства, когато до нея се докосва с ласка дори и една човешка ръка. О, как чувства и жадува тя за такова докосване!
Владимир Мегре, „Анастасия“ II книга

В много случаи посаждането на гората се провежда сгъстено, т.е. на единица площ се посадят значително повече пресадени фиданки, отколкото могат да се поберат възрастни дървета. Това се прави по различни причини: на първо място, за да се осигури по-бързо затваряне на короните на младите дръвчета (по-бързо избяване от конкуренцията от страна на нежелани видове растения); на второ място, за да се получат дървета с по-високи и по-стройни стъбла (това е особено важно за промишленото лесовъдство). С течение на времето дърветата сами ще се проредят в резултат на конкуренцията и ще достигнат оптимална гъстота - дори това да се получи и с някакво закъснение. За да се осигури по-бърз растеж на посадените дървета (и формиране на по-стройни и ви-

соки стъбла) след затваряне на короните им, в тях могат да се провеждат така наричаните санитарни сечи - разреждане на дърветата до оптималната за всяка възраст гъстота, премахане на болните и отслабнали дървета. При създаване на защитни гори и възстановяване на загубените

горски екосистеми, санитарните сечи в повечето случаи могат да се пренебрегнат, предоставяйки

възможност на природата сама да регулира състава и структурата на бъдещата горска екосистема.

Съобщение

Скъпи приятели, читатели и привърженици на в. „Родово имение“

Абонаментната кампания за 2007 година започна. За да станете съпричастни към идеята за родовите именения, нашата редакция ще подари на всички, абонамирали се за цялата 2007 година, две различни книги от поредицата „Библиотека Анастасия“ на издателската къща „Новата цивилизация“. Така срещу 24 лева ще получите 52 броя от вестника, плюс две безплатни книги. За целта трябва да изпратите на адреса на редакцията или по факса копие от квитанцията - абонамент за 2007 г., точния си адрес и заглавията на книгите, които желаете да ви се предоставят. Краен срок за абонамента е 15 декември 2006 г. Каталожният номер на вестник „Родово имение“ във всички пощенски станции е 618.

На всички наши читатели редакцията благодарно предварително.

Издателска къща „Новата цивилизация“ и вестник „Родово имение“

ви канят на 17.12.2006 г. (неделя) от 13.00 часа в зала N3, етаж 7 на НДК на Колежния панаир на книгата и представянето на книгите „ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО“ - съставител Владимир Богданов и „ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ“ - автор Васил Канисков.

ИЗ ПРОГРАМАТА НА КОЛЕДНИЯ ПАНАИР НА КНИГАТА

- 15 декември, 13 часа, представяне на книгата „ЕЗОТЕРИЧНИ ЗАПИСКИ“ - автор Радея

- 17 декември, 13 часа, представяне на книгите „ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ“, - автор Васил Канисков, естествен икономически ред - „ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО“ - съставител Владимир Богданов.

ЗА ВСЕНАРОДНО ЧЕСТВАНЕ НА 120-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ - 6/19 ДЕКЕМВРИ 2006 г.
/Нова рубрика на „Родово име“/

ПЕТЪР ДИМКОВ - РОДОЛЮБЕЦЪТ

/Слово на председателя на Националния граждански комитет „Петър Димков“ доц. д-р Христо Карагюзов, произнесено на кръгла маса, посветена на родолюбца и воина Петър Димков/

От стр. 1

Само две съждения за Димковото родолюбие като **ЛЕЧИТЕЛ** - то ярко рефлектира в прочутите му думи, превърнали се в негово житейско кредо: „За дар от Бога пари не вземам.“ Над 100 000 болни люде са минали при него за ЛЕК **БЕЗВЪЗМЕЗДНО! Какво е това, ако не - родолюбие и кристален хуманизъм!?!**

Накратко - за Димковото родолюбие в **ДУХОВЕН АСПЕКТ**. Не е тайна, че в негово лице редица български поколения срещат своя **ДУХОВЕН УЧИТЕЛ**, който ясно и простичко (с велика простота) им разяснява „*как новият човек може да бъде творец на съдбата си, чрез хигиена на душата си.*“ Той успява да внуши на своите следовници и ученици убеждението, че „*няма нещо, което човек да не може да постигне, стига силно да го пожелае с чисти мисли и да спазва дузина прости правила*“, отразени в уникалния му труд „Хигиена и лекуване на душата - Новият човек - творец на съдбата си.“

За Димковото родолюбие като **ВОИН - ПАТРИОТ** тук вече говори съдържателно госпожа Емилия Петкова. Аз ще си позволя да припомня само още един факт: генерал Владимир Заимов е осъден на смърт. Повечето от неговите близки оредяват около жена му, камо ли да отидат на свиждане при него, полковник Петър Димков отива да се сбогува с ген. Заимов преди разстрела му, без да мисли за кожата си, за последиците... Как да не се възхищаваш от такъв **МЪЖ НА ЧЕСТТА**, от **такъв патриот**, комуто принадлежи крилатата фраза:

„България за мен е първата ми майка, а втората е тази, която ме е родила.“

До каквото и да се е докоснал през своя почти вековен живот, Димков ни е оставил **ПРЕКРАСНИ ДЕЛА ПО РОДОЛЮБИЕ**. Доказателства - много. Вече приведох частица от тях. Сега ще приведа други, които открояват делата Димкови в културно-историческото строителство на България.

След Освобождението, както знаем, народът ни още не си е изработил пиетет към къщите-светини и въобще към къщите-музеи. Личността в нашата история, която поставя въпроса за създаването на къщи-музеи, е Стоян Заимов - един от големите учители на Петър Димков в областта на културно-историческото строителство. Всъщност Заимов създава няколко такива музеи в знак на признателност към руския народ и император; той е инициаторът и председателят на комитетата „Цар Освободител“.

Във връзка с казаното ще акцентирам на два момента:

Първият момент - обикаляйки градове и села, Заимов се сблъсква с порутени къщи, където са се родили, расли и порасли Левски, Ботев, Бенковски и други достойни синове на България. В труда си „Карлово. Пред срутено и забравено огнище на В. Левски“ той се обръща към въпросните къщи с думите: „*Бъдете спокойни: българското племе ви дължи благодарност и признателност; то няма да ви остави да загинете под ударите на природните стихии и злата воля на българската простащина. От развалините ви то ще създаде Храмове на признателност, а от дворищата ви - великолепни паркове-паметници*“. (Стоян Заимов. „Карлово. Пред срутено и забравено огнище на В. Левски“). Именно строителната програма на оглавявания от Заимов комитет „Цар Освободител“ предвижда Музей на българското възраждане, възстановяване къщите на загиналите герои и т.н. Тук ще отбележим, че честването на 30-

тата годишнина от Освобождението на България, полагаането на основния камък на паметника „Цар Освободител“ в София, усиленото изграждане на паметниците на признателността в Плевен и другаде - всичко това е пряко свързано с кипящата дейност на Стоян Заимов, нещо, което оставя трайни следи в съзнанието на Петър Димков.

Вторият момент: През 1927 г. по случай 50-тата годишнина от Освобождението свищовци са особено активни, тъй като първият руски десант е осъществен от дунавския бряг край Свищов. Сформираният Юбилеен комитет, в който влиза и Петър Димков, тогава дружинен командир в града, разработва план за изграждането на общински парк, украсен с паметници на бойната слава, като го свързва и с подвига на Христо Ботев. За нас особено важен е фактът, че Заимов, почетен председател на комитетата, разчита извънредно много на полковник Петър Димков при изпълнението на редица отговорни задачи. В негово писмо до Лечителя от 1 март 1927 г. четем: „*Вярвам, че военните инженери са вече в Свищов и са почнали да измерват някогашното бойно поле, което утре ще се превърне в рай земя под Вашата творческа ръка*“.

Шест години по-късно творческата ръка и родолюбивото сърце на Лечителя оставят златна диря в **ИСТОРИЯТА НА КАРЛОВО**. През 1933 г. Димков е назначен за командир на Карловския гарнизон. Тук той заварва родната къща на своя кумир по родолюбие Васил Левски в руини. Като главен инициатор за нейното възстановяване, както и като личност с най-голям принос при новото ѝ изграждане, историческите факти сочат Петър Димков. Видният карловски историк и общественик Васил Александров в своя труд „Из историята на град Карлово“ (С, 1938) подчертава: „*Като втори паметник за Васил Левски ние имаме възстановената му родна къща. Главен инициатор за възстановяването на тази къща бе полковник Димков, бивш началник на Карловския гарнизон.*“ (стр.13)

В проучвателския доклад от 1975 г. на Културния комитет на живеещите в София карловци, с председател Борис Събев, обективно се сочи, че именно Петър Димков успява да убеди кмета, че възстановяването на къщата трябва да започне веднага, нещо повече - той отпуска двора на казармата за общоградско събрание, става член на учредения възстановителен комитет и със замаха на талантлив военен поема личната отговорност, като изпраща на мястото на строежа войници, каруци, дърводелци и дава парични средства и материали, предвидени за друго - за построяването на офицерски клуб.

В интервю от 16 април т. г. по повод излизането на чудесната ѝ книга „Петър Димков - моят баща“ **Лили Димкова споделя следното**: Лечителя ѝ е разказал как войник минал с барабан по улиците на Карлово, за да съобщи за събирането на средства за дома на Дякона. Първият, който дошъл и развързал кърпата си със златни монети, бил Ходжата на града. Когато видял Ходжата да влиза, Димков решил, че идва да се оплаква. А той му рекъл: „*Идвам, за да помогна, защото Левски беше герой*“.

Така, благодарение главно на изключителната активност на Петър Димков, родната къща на Левски е възстановена за 44 дни.

Истински апотеоз в културно-историческото строителство е **стореното от Лечителя в град Варна**. Наред с построяването на ПОР-

ТАЛА НА 3-ти ПРИМОРСКИ ПОЛК - една истинска триумфална арка за падналите за България герои - Димков се е заел и с други важни дела. В разговор с Николай Кафтанджиев, тогавашният зам.-кмет на Варна, Никола Димитров, споделя, че през зимата, в 4 часа, се разнасял шум от кабриолета на полковник Димков по паважа. Взимал го и отивали по строителните обекти. Строителите го чакали по места. След като се ориентирал в направеното, давал своите нареждания за работа през деня, която трябвало да бъде инспектирана от зам.-кмета. В осем часа сутринта кабриолетът го отвеждал в Приморския полк.

Тук искам да подчертая големия принос на чешкия учен Карел Шкорпил - другият бележит учител на Димков по родолюбие. Шкорпил е братовчед на видния чешки историк Константин Иречек - личност с огромни заслуги към нашия народ. Когато Лечителя идва във Варна, Карел Шкорпил е вече действителен член на БАН, основател на Варненското археологическо дружество и директор на създадения от него Варненски археологически музей. Сродява ги с Димков неустоимата тяхна любов към България, славянофилството и републиканските им идеи.

Под влиянието на Шкорпил, П. Димков е разбрал истинското значение на паметниците във Варна, които е трябвало да получат своето достойно място в културния живот на този град и на България. Димково дело е **СЪХРАНЯВАНЕТО НА АСПАРУХОВИЯ ВАЛ** покрай морето. За да го запази, Лечителя построява на мястото колосален парк от 1000 дка в памет и слава на хан Аспарух, поставя в парка бюст на Аспарух и бюст на негов воин.

По негова инициатива и ръководство във Варна е построен чудесният **ПАРК-МАВЗОЛЕЙ НА ВЛАДИСЛАВ ВАРНЕНЧИК** - паметник - възхвала на двама герои и на техните воители. Първият е вдъхновеният славянски борец за свободата на подтиснатите народи, смелият 20-годишен полско-маджарски крал Владислав Ягело; вторият е достойният син на Унгария, талантливият полководец Ян Хунпади. И още нещо - много важно: акцията за построяването на въпросния Парк-Мавзолей е **ПО СЪЩЕСТВО** своеобразен **ПРИЗИВ НА ДИМКОВ И ШКОРПИЛ С ТЕХНИТЕ СЪМИШЛЕНИЦИ ЗА ЕДИНЕНИЕ НА СЛАВЯНСКИТЕ НАРОДИ СРЕЩУ НАДИГАЩАТА СЕ ТОГАВА ВЪЛНА НА НЕМСКИЯ ХИТЛЕРО-ФАШИЗЪМ**.

При изграждането на Парка- Мавзолей силно впечатляват три неща:

Първо, ентузиазмът на безплатно работещите варненци, въодушевени от организаторския размах, родолюбие и патриотизъм на Димков;

Второ, ръководеният от него Строителен комитет в началото на строежа не разполага със средства, а построяването на Парк- Мавзолей струва около 2 милиона тогавашни лева. След завършването му Комитетът не само скъсал с дълговете, но имал още пари в касата си;

Трето, днес във великолепия Парк-Мавзолей „Владислав Варненчик“ има специална зала с експозиция, посветена на Петър Димков - ярък израз на любовта и признателността на варненската общественост към него за многобройните му значими дела, в това число и **създаването на Варненската филхармония**.

Ярки родолюбиви дела Лечителя оставя и в други градове, където служи като военен. Но аз спирам до тук. И ще насоча вашето внимание само за няколко минути към Юбилея

на Димков. План-програмата за Юбилея е реален факт, който по същество действа от март м.г. Стореното от тогава досега от Националния граждански инициативен комитет (НГИК) „Петър Димков“ и неговите нарастващи сътрудници буди умерен оптимизъм. Какво имам предвид? - в случая визирам проведените при голям интерес промоции на книгата на Николай Кафтанджиев и Лили Димкова за Лечителя, вечерите посветени на Н. Ръорих и П. Димков, Л. Живкова и П. Димков в Руския културно-информационен център - София и Артсалон - Пловдив, подписите на стотици достойни и известни сред народа българи под Обръщението за всенародно честване на 120-годишния юбилей на Лечителя, десетките лекции и беседи за Димков, изнесени в много селища на страната, успешно проведения Еньов ден на Витоша, където събрахме не само знахари и билкари, но и десетки младежи и девойки и т.н.

Ще запитате: а какво по-важно предстои в близко време? - предстоят конференции и кръгли маси в Руския културно-информационен център на 14 XI и 28 XI т.г., във Велико Търново - на 15 XI т.г., Панорама за документални филми за Лечителя в Столичната библиотека от 16 XI т.г., лекция „Големият родолюбец П. Димков“ в СУ на 21XI т.г., празненства на Варненската община съвместно с Парка-Музей „Вл. Варненчик“ през декември т. г. На 6 декември 2006 г. организираме тържествен юбилеен концерт за П. Димков в Централния военен клуб - София; през същия месец ще бъдат обявени резултатите от Конкурса за рисунка и Литературния конкурс „Петър Димков - Лечителя, Духовният учител, Родолюбецът“. Редица интересни идеи ще има и през следващите години.

В заключение искам да подчертая, че НАШАТА КАРДИНАЛНА ЦЕЛ Е: да разпространим сред хората, главно сред младежта, идеите на Лечителя за природосъобразен живот в противовес на дрогата и алкохолизма; да помогнем на младите българи - днешни и утрешни - да познаят добре личността и великите дела на РОДОЛЮБЕЦА ПЕТЪР ДИМКОВ, както в народната медицина, така и в културно-историческото строителство и духовността. Да запомнят какво е направил той и да продължат неговото дело - за да я има България!

Благодаря ви за вниманието!

09.11.2006 г., София

Доц. д-р Христо Карагъзов -
председател на Националния
граждански инициативен
комитет „Петър Димков“

Превод на писмото на проф. Хари Салман от Холандия - до Никола Гигов от България, след като е прочел книгата „Тайната на Орфей“ от Никола Гигов - 3 книги за Орфей в един том, на английски език („Легенда ли е Орфей?“, „Орфей и Европа“ и „Орфей и азбуката“) („The secret of Orpheus“).

Скъпи Никола Гигов,

С помощта на Мими Маринова аз получих Вашата книга „Тайната на Орфей“.

Аз съм много щастлив за това, че Вие намерихте път да издадете 3 от Вашите прекрасни книги за Орфей на английски език. Преводът е направен много добре, той е единствен /неповторим/, такива случаи са малко - да се четат знаците на Българския синтаксис. Чрез добрата работа на превода текстът и на английски език е също така поетичен, както е Вашият български оригинал.

Надявам се, че тези книги ще се разпространят навсякъде - убеден съм в това.

Аз ще определя и ще взема още книги в близко време.

Щастлив съм, че Вие сте извършили това дело и Ви пожелавам всичко хубаво.

1 ноември 2006 г. Холандия,
Проф. Хари Салман

ДО ВИДНИЯ НАРОДЕН БУДИТЕЛ НИКОЛА ГИГОВ

ОТ ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕНИЕ" И ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ ПО СЛУЧАЙ НЕГОВАТА 70-ГОДИШНИНА

На 21. 11. 2006 г. в зала N7 на НДК се проведе юбилейна творческа вечер, организирана от Съюза на българските писатели и посветена на поета и писателя Никола Гигов по повод неговата 70-годишнина. Поздравления към рожденика поднесоха много творци на изкуството, президентът на Р. България чрез свой представител, както и издателска къща „Новата цивилизация“ и в. „Родово имение“

Ще бъдем щастливи да поместваме в „Родово имение“ и новите ти творби и после да ги издаваме като поредни номера на издателската къща.

Продължавай да твориш народни будители, Никола Гигов! Българският народ се нуждае от теб и творчеството ти.

София, 21 ноември 2006 г.

Република България
Президент

ДО Г-Н НИКОЛА ГИГОВ

Уважаеми господин Гигов,

Честит юбилей!

Приятно ми е да Ви поздравя с Вашата 70-годишнина и да подчертая големия Ви принос в развитието на българското художествено слово.

Богатият Ви житейски и творчески път разкрива високоерудирана **личност**, борбен **човек** и талантлив **писател**.

От първите Ви публикации ни дели половин столетие. Време, в което разгрънахте различните измерения на дарбата си - поет, белетрист, изследовател, организатор.

Като автор на 48 книги, някои от които преведени на повече от 20 езика, Вие създавате свой уникален свят на знания, мъдрост, доброта и най-вече - **НА ОБИЧ**. Тя присъства във всичко - и в болезнения бе-

жански мотив ("Свиреп живот", "Бежанци"), и в синовното преклонение пред България ("Шипченска балада"), и в баладизирането на Родопска планина, която Ви плени завинаги. На тази обич дължим и проникновеното изследване на феномена Орфей ("Легенда ли е Орфей", "Орфей в Египет", "Орфей и Европа", "Орфей и азбуката", "Тайната на Орфей" и последната Ви книга "Орфей и Тракия"), за което с право заслужихте да Ви опеределят като "най-лиричния поет на Родопите, певец на извори и тъга".

Книгите Ви носят заряда на съвременното мислене, усета за диалогичност и сугестология, емоционална ангажираност с нравствените ценности на обществото. Всички тези достойнства правят творбите Ви обичани и търсени у нас и в чужбина. Те са удостоени със заслужените 93 отличия у нас и 7 в чужбина. Носят популярност на страната ни.

Уважаеми господин Гигов, още веднъж честит празник!

Желая Ви здраве и сили, житейско и творческо дълголетие.

На многая лета!

21 ноември 2006 г.

Георги Първанов
ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

(Продължение от миналия брой)

Д-р Стефан ГАЙД
Институт по Трансцендентна Наука
София, 2006

Плочките от Градешница и Караново обаче не са единствените по рода си намерени на територията на древна Тракия. Има множество други подобни плочки известни на археолозите, които са от същия по-широк географски ареал и се отнасят приблизително към същия исторически период от време (V-то до IV-то хилядолетие пр.н. ера). Разбира се, точното периодизиране никак не е толкова лесна работа, защото изисква употребата на методики с множество технически подробности, някои от които са в различна степен противоречиви и затова нерядко оспорвани от едни или други учени, които изтъкват едни или други находки като по-древни или по-ранни от останалите с по няколко столетия. Това обаче по-често не е меродавното мнение на повечето специалисти и затова ние няма да се впускаме в този род технически подробности в нашата работа. Достатъчно е тук да уточним, че намерените плочки в Тартария (днешна Румъния) са очевидно представители на същата Тракийска писменост, която бе разчетена за първи път върху плочките от Градешница (Врачанско, България) и Караново (Новозагорско, България) и от самото начало станаха обект на интерес за разчитане от мен и моя екип към Института по Трансцендентна Наука.

Това е именно причината в тази моя втора книга за тракийското писмо да си позволявам да изследвам и предложа разчитането на една такава плочка от Тартария (Румъния) - т.нар. от румънските археолози "Амулет от Тартария", предложени за разчитането на която е имало вече многократно досега от различни учени, но нито едно от тези "разчитания" не е прието за успешно от преобладаващата част от специалистите. Тук е мястото да отбележа, че в нито един от тези предшестваша опити за разчитане досега не е бил използван Методът на Гайд за разчитане през египетското йероглифно писмо и затова в този труд вие - читателите, ставате свидетели на още едно "първо по рода си" декодиране на писмените знаци на Амулета от Тартария!

Причината да изберем най-напред именно този артефакт измежду останалите находки от Румъния беше преди всичко тази, че върху Амулета от Тартария още "от пръв поглед" се виждаше ясно и отчетливо Тракийският знак, който вече изследвахме и описахме доста подробно в многото му стилистични варианти още в първата книга от поредицата "Тракийското Писмо Декодирано". Това за нас беше своеобразната "парола", която ни гарантираше от самото начало, че тук става въпрос именно за същата Тракийска писменост, декодирана вече по метода на Гайд в плочките от Градешница и Караново, намерени в България.

И така пред вас е първото научно обосновано разчитане на Амулета от Тартария по вече установения Метод на Гайд, доказал ефективността си в разчитането на Тракийското писмо от книга първа на поредицата "Тракийското Писмо Декодирано":

Тракийският амулет от Тартария от епохата на Енеолита / Халколита (около 5000 г. пр. н. ера)

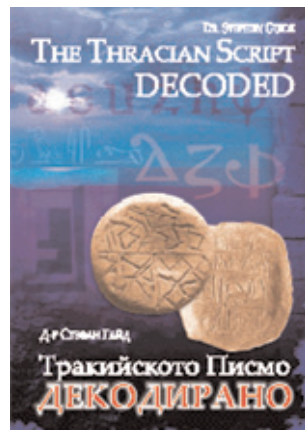

Фиг. А
Фотография на тракийския амулет

Фиг. Б
Компютърно обработена фотография на амулета

Пиктографските знаци върху Амулета от Тартария са сравнително ясно отчетливи на фотографията (фиг. А) и могат да се представят в компютърно-обработен вариант и схематично по начина, показан на съответно на фиг. Б и фиг. В. Забележете, че знаците върху оригинала на плочката са разделени чрез пресечени хоризонтална и вертикална линии на четири квадранта, които за целта на изследването на фиг. Б и фиг. В. са номерирани, като се започ-

ТРАКИЙСКОТО ПИСМО

не от левия горен квадрант в посока от ляво надясно от 1 до 4. (За отбелязване е, че на плочката е възможно някои допълнителни знаци да са достигнали до нас изличени, или да не се открояват добре на фотографията или на самата находка, поради което те да не са взети в предвид при този изследователски прочит.)

Същите пиктографски знаци биха изглеждали като йероглифния надпис на фиг. Г, когато се напишат с по-късния и по-стилизиран пиктографски скрипт, който е известен от пирамидните текстове на древен Египет, тук изразен с компютърния му калиграфски вариант.

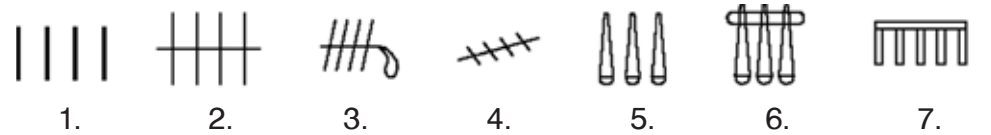
Става очевидно, че текстът, представен на фиг. Б, фиг. В и фиг. Г, е един и същ текст - едно към едно - и двата калиграфски стила (ранно-тракийският и късно-египетският) изразяват един и същ идентичен пиктографски скрипт, достигнал до нас във вида си, показан на фиг. А. Изводът е ясен:

1. Писмото, използвано върху Амулета от Тартария, намерен в древна Тракия, е идентично както с писмото върху плочките от Градешница и Караново (подробно анализирани в Книга Първа), така и с йероглифното писмо, използвано върху подобни плочкици и в пирамидните текстове на древен Египет.

2. Намерените тракийски плочки в Градешница, Караново и Тартария предхождат по давност подобни, намерени в Египет, с около две хилядолетия. От това следва, че скриптът на писмото им е възникнал първо в Тракия и е пренесен и разпространен по-късно в Египет.

Тъй като още от самото начало разпознахме върху Амулета от Тартария йероглифа, обозначаващ "Тракия" и "Тракийски" според подробните изследвания, направени в книга първа от поредицата на "Тракийското Писмо Декодирано", нека още веднъж повторим това, което знаем за него. Спомнете си как в книга първа този знак беше идентифициран за първи път върху Плочката на Тцер (Джер), (датирана от около 3000 г. пр. н. ера, намерена в Египет и съхранявана в Британския музей в Лондон), а също и върху Оброчната плочка от Градешница (датирана около 5000 г. пр. н. ера, намерена в Тракия и съхранявана във Врачанския регионален исторически музей в България). В обобщение на това, което вече беше казано тогава, "Тракийският Знак" (обозначаващ "Тцер" и "Тракия", "Трак", "Тракийски") се намира и на други места иа върху множество други обекти в Тракия, като храмовите комплекси при Свещари и Старосел, и върху златни и сребърни съдове от множество тракийски съкровища в България, както и в други надписи от Древен Египет. (За справка - виж стр. 39-41 и 104-107 на първото издание на „Тракийското Писмо Декодирано- I“, ИТН, София, 2006).

Нека отново да припомним някои от вариациите на изписване на йероглифа със значение "Тракия" и/или "Тракийски" при горепосочените находки.

Всеки един от горните знаци има прибавено пиктографско значение към основната фонетична стойност, което има следните смислови определения, както следва:

1. - "четирите подпорни колони (на света)",
- 2., 3. и 4. - "гръбнакът (на света)", или "гръбначен стълб",
5. - "Божествени Слова" ("Жезли, скиптри"),
6. - "Земя на Божествените Слова",
7. - "Земя на Мегалитите (мегалитните храмове)".

В случая при Амулета от Тартария, йероглифът или , използван да обозначи думата "Тракия" и "Тракийски", има прибавената пиктографска стойност на "гръбнак" и оттам и цялостното му значение може да се преведе като: "Тракия - гръбнакът на света"!

Фиг. А
Фотография на тракийския амулет

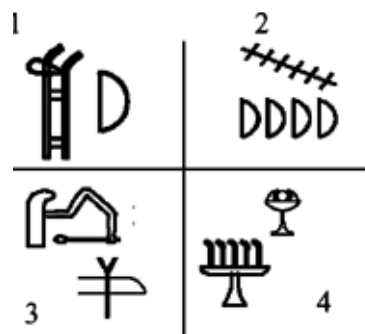

Фиг. Б
Компютърно обработена фотография на амулета

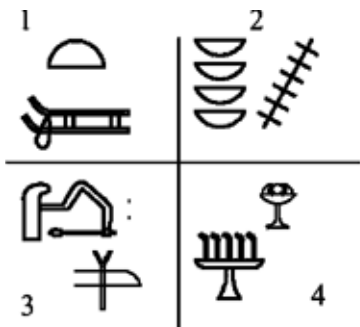
ДЕКОДИРАНО II

Фиг. В
Схема на тракийската плочичка - амулет от Тартария - „ранно-тракийски“ стил на йероглифния запис

Фиг. Г
Стилизиран йероглифен препис на плочичката (необходима е 90° ротация на квадранти #1 и #2 за правилен прочит)

Фиг. Г1
Стилизиран йероглифен препис на плочичката - „късно-египетски“ стил (с 90° ротация на квадранти #1 и #2 за правилен прочит!!!)

(1) Богът-Отец
(3) (ще) воюва в (тяхна) подкрепа
(2) (докато) Тракийските (царе) господари
(4) (принасят) олтарни с (достойни) материални и духовни приноси (Нему).

Превод на целия йероглифен текст от четирите квадранта на тракийския амулет от Тартария

Или с други думи:

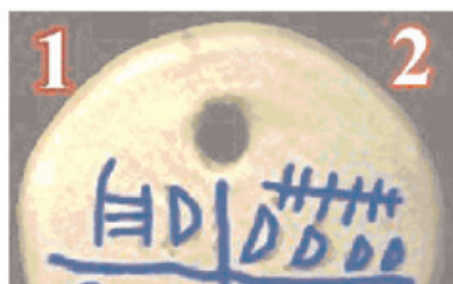
"Върховният Бог-Отец на Тракия ще воюва¹ в тяхна подкрепа, когато всичките Господари на Тракия дават достойни материални и духовни приноси на същия този Бог, който им е подкрепа!"

Възниква съвсем естествено въпросът: Защо в квадрант #1 и квадрант #2 пиктограмите са ориентирани по такъв необичаен начин, че трябва да бъдат "извъртени" под ъгъл, за да се прочете написаното в тях? Древният автор на надписите върху тракийския Амулет ли ги е "натъкмил" така с определена цел, или модерният автор на книгата "Тракийското Писмо Декодирано" сега пост-фактум си ги "натаманява", за да му "излезе преводът"?

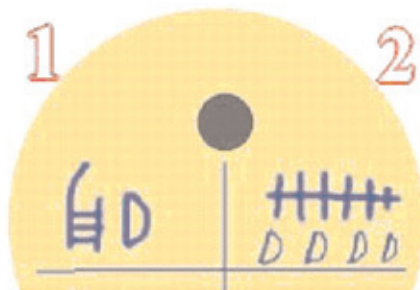
За да разберем какво вероятно е имал в предвид древният писар, когато е ориентирал пиктограмите по този не съвсем обичаен начин, е необходимо малко по-специфично познание на йероглифното египетско писмо, което и тук, както при плочките от Градешница и Караново, е идентично с ранния му тракийски вариант. Нека обаче за целта да разгледаме квадрант #1 и #2 на тракийския амулет отново:

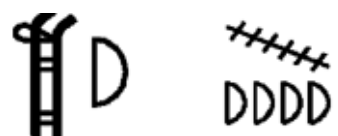
Фиг. А
Фотография на тракийския амулет

Фиг. Б
Компютърно обработена фотография на амулета

Фиг. В
Схема на кв. #1 с #2 на амулет от Тартария - „ранно-тракийски“ стил на йероглифния запис

Фиг. Г
Стилизиран йероглифен препис на кв. #1 с #2 - „късно-египетски“ стил на йероглифния запис

За да схванем тънкия смисъл, който авторът е искал явно да вложи с по-особеното разположение на пиктограмите, е важно да знаем една малка подробност:

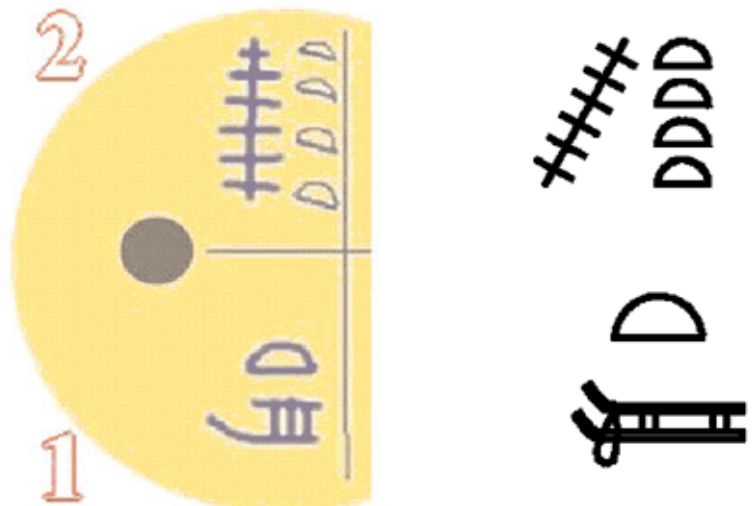
Йероглифът "господар" и йероглифът "хляб" (и фонетично "т") са два идентични, но диаметрално противоположни

пиктографски знака. Думата "Господар" (както е употребена за "Господарите на Тракия") - изразена с йероглифа , се произнася "неб" или "нав"². Производната на нея дума "ес-нав"² е със значението "господарувам". Не е изключено именно думата "ес-нав" ("ес-нав") в съвременния български език да произлиза директно оттам. За отбелязване е, че ако и да е значението на думата "еснав" в днешната реч твърде негативно, то очевидно е било съвсем различно дори само преди около сто-двеста години, когато е отговаряло на почетна лидерска функция в "еснафските гилдии"! Разбира се, през вековете то е загубило значението си на "господар" и "благородник", каквото явно е имало в дълбоката древност (преди 7000 години в Тракия и преди 4500 години в Египет!!!). Думата за "хляб", от друга страна, има немалко различни вариации на произношение, в зависимост от вида хляб, който се описва. Явно е, че и в древността, както и днес, хората (поне някои хора!) са имали на трапезите си немалък избор от хлебни изделия! Любопитно е все пак, че един от видовете се е произнасял "та" ("таж"²) и когато се прибавя към думата определителният член за мъжки род "пи", цялата дума, означаваща "хляб-ът" или "хляб-а", вече се е четяла "пи-та" ("пи-таж"²), което показва, че думата "пита" ("питка") в съвременния български език не е от гръцки, но от тракийски произход!

Думата "баща" неслучайно съдържа пиктограм за "нож" и "хляб". И до днес в българския се употребява: "Ти - баща, ти - майка, в тебе - ножа, в тебе - хляба!"

Интересно е, че тя се произнася в разни диалекти като "еф-Йот", "Йот-еф", и понякога даже "Ат-еф"! Твърде възможно е българската дума "Отец" ("Йот-ец") да произлиза именно от тази древна дума! И не случайно "Бог-Отец" съдържа същия пиктограм за "хляб", но вече с прибавката "Начало на началата" или "Изначалният". Така се получава уникалната комбинация на йероглифа

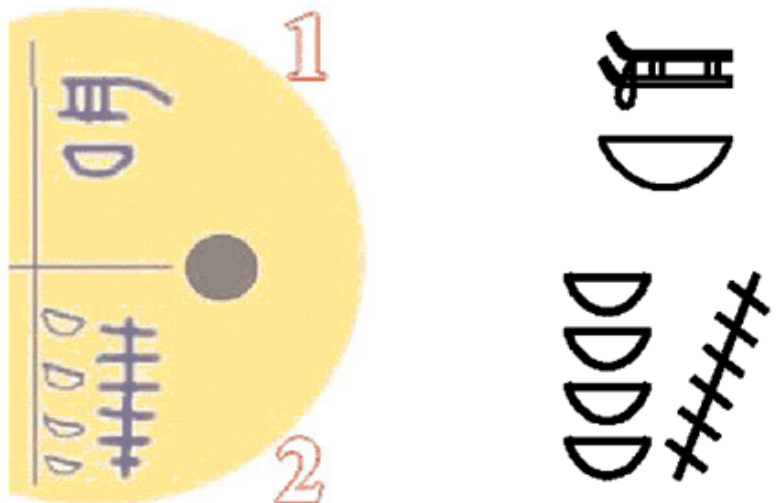
"Изначалният Отец" = "Бог-Отец" ("Йот-ем", "Ат-ем", "еф-Йот-еф-Нути"). Сега вече става наистина интересно, защото ако погледнем с "нови очи" подредбата на пиктограмите от древния автор, ще можем да видим следното:

От горния начин на гледане на пиктографското подреждане става видно, че древният автор напомня на тракийските династии, че те не трябва да възприемат себе си само като господари, но също и като Отци (Бащи) на тракийския народ, като умишлено тук се

съпоставя думата "Бащи" с обърнатия йероглиф за "Господари на Тракия" (вместо , за да внуши на благородниците, че те наистина трябва да принасят материални и духовни дарове не само от страх пред Божеството, но също защото те са "Бащи на Тракия" и коренът им е от най-големия Баща на всички бащи - т.е. самият Бог-Отец. Идеята тук е, че ако те искат този Бог-Отец да се грижи за тях като баща и да воюва за техните интереси, те също трябва да се грижат като бащи за своя народ и да принасят достойни духовни и материални приноси!

Ако обаче обърнем Амулета за противоположния пространствен прочит, се получава още нещо много интересно:

БЛАГОДАРНОСТ ЗА ВЗАИМНАТА ОБИЧ

От стр. 1

Сред присъстващите блестят забележителни личности като: прочутият певец на Странджа Манол Михайлов, който посвещава ефирно време на Изворчето всеки месец; кметът на Златоград г-н Младен Чаушев, един от учредителите на НМФС, подпомагащ постоянно и благотворително конкурсите на Съюза; главният редактор на в-к "Родово имене" г-н Атанас Панчев, който предоставя страница за популяризиране на дейността на Съюза и др.

Влюбената във фолклора, вечна ентузиастка, прекрасна народна изпълнителка и педагожка Дочка Къшева - председател на НМФС, ни запознава с изминалата многостранна дейност на Съюза. Отчетът напомня на многожанрово музикално произведение, в което за всеки е намерена по една хубава дума и положителна оценка. Впечатляват акцентите: за Родопската Орфеева школа в с.Гела, за видео-конкурса "Децата и фолклора", за проявите на НМФС в Стара Загора - "новата фолклорна столица на България",

както определя г-жа Къшева, за многото личности и инстанции, които поддържат благотворително дейността на НМФС, за международните прояви в Австралия, Финландия, Македония, Германия, Гърция и др. страни, за над 2500-те кандидати от цяла България на тазгодишния конкурс "Орфеево изворче", за дискуссионния клуб "Човеколюбие" в почивната лагер-школа край морето, за постоянното представяне първо пред НМФС на всяка нова книга от Н. Гигов. Словесният отчет е изпъстрен с "музикален отчет" - изпълнения на възпитаници на членове на Съюза - малки фолклорни певци и инструменталисти, носители на награди от конкурса.²

Впечатляващ акцент е и честването на Никола Гигов. Неговата съпруга - известната писателка г-жа Елена Хайтова, представя вдъхновено духовния си подарък - "Безумният Орфей" - книга, написана специално за щастливия 70-годишен юбилей. Учители от с. Сребърна, Варна, София, Казанлък, Сливен и други селища на страната поздравяват чаро-

дея на словото и с думи и с музика - народни творби, изпълнени от техни възпитаници. Сърдечни поздравии отправя и Елица Гигова - дъщеря на поета, която има принос за успеха на творенията на баща си със своите художествени оформления.

Не е възможно да се опишат с думи толкова много светли излъчвания, радост, обич, искрени ведри пожелания - цялата духовна атмосфера. Краят на събитието е начало на нови срещи, изяви, нови радости и успехи. Юбилярът говори, възхищава ни, очертава нови пътища, благодари сърдечно за взаимната обич. Каква по-подходяща и искрена от тази благодарност!

1/ Орфеево изворче, първо информационно издание, С., 1999, с.26

2/ За дейността на НМФС по-подробно вж. в: Юбилейно Орфеево изворче, втори информационен бюлетин, Стара Загора, 2005

12 ноември 2006

На стр. 9

ТРАКИЙСКОТО ПИСМО ДЕКОДИРАНО II

От стр. 7

Тук се набляга очевидно на "другия край на тоягата", като се напомня на тракийските династии, че ако прекалено много се превъзнасят и считат за велики господари на Тракия, трябва да не забравят никога също, че над тях има един много по-велик господар, "който, освен че е Бог-Отец, е също и "Изначалният господар",

като нарочно е поднесен йероглифът на Богът-Отец в обратния му вид, за да се наблегне на значението "Изначален Господар"

 (вместо). С една дума, ако благородниците на Тракия се окажат недостойни и не се проявят като Бащи на народа си, тогава Този, който е господар над тях, ще стори и със тях съответно според делата им.

При по-нататъшен анализ какво още научаваме от текста на Амулета от Тартария?

Ако трябва да представим горния изказ на плочката на съвременен език, както бихме се изразили днес ние, преводът би бил следният:

- (1) **Всеомогъщият Бог-Отец (и Господ над господарите)**
- (2) **ще воюва в подкрепа на тракийските господари,**
- (3) **докато те са (истински) Отци за народа си**
- (4) **и принасят достойни материални и духовни приноси Нему!**

1. От текста става явно, че тракийският Амулет от Тартария представлява договор (завет) между Божеството и управляващите династии на Тракия (т.нар. "Господари на Тракия"). По това текстът много напомня на този от Оброчната плочка от Градешница, която датира от същия сравнителен период и която също представлява завет (договор) между представител на тракийския елит и Бога. Вече разгледахме тази проблематика в книга първа, но тук е необходимо отново да подчертаем, че други по-късни примери за заветни отношения с Божеството са известни също от Петокнижието на Мойсей (най-старата част от Стария Завет на Библията). Поради приемането от мнозина авторитети на първоначалното авторство на Петокнижието от самия легендарен Мойсей, вероятно най-старите части на Петокнижието датират около времето на Изхода на евреите от Египет (около 1300-1280 г.пр.н.ера). Традицията на Петокнижието обаче свидетелства за това, че още в по-ранен период от време заветни отношения вече съществуват между Божеството и Авраам, на когото се обещава Обетованата земя, поради верността му и одобрения му принос пред Бога (около 2100 г.пр.н.ера). За още по-ранни заветни отношения е записано в традициите на древния Египет, където е упоменат договор между Бог-Кхнум и цар Джосер, който изпълнява своя Обрек да дари земя на храмовете на Божеството, срещу неговото избавление на страната от опустошителен седемгодишен глад, следствие на небивала суша по поречието на р. Нил (около 2650 г.пр.н.ера, Трета династия на Старото царство в Египет).

Плочката от Градешница, изследвана по-подробно в книга първа, също представлява Обрек-договор, в който сключващият Завет с Божеството го моли за закрила и защита (избавление), като обещава, че за благодарност ще му дава приноси от дарове и ще го прославя за величието му. Тя очевидно е била пригодена да се носи от индивид като амулет за защита (от сили видими и невидими), пришит към облеклото, или като щит-огърлица, за което сви-

детелстват двете пробивни отвърстия в горния и долния ѝ край. Тя документира начало на Заветни отношения между личност (личности) и Бога (в около 5000 г.пр.н.ера) и предшества другите, споменати по-горе, ранни завети с около 2500 години!

За разлика от Плочката от Градешница, при Амулета от Тартария (който е от същия сравнителен исторически период) се наблюдават и някои интересни различни моменти. Тук заветът е представен като иницииран от самото Божество (вероятно чрез неговия жрец-представител), в който Божеството обещава "да воюва за Тракия" при условие, че тракийските благородници ("господари") му отдават "достойни материални и духовни приноси" и се подвизават като "достойни отци на народа си"!

С една дума, Бог-Отецът ("Господар над всички господари") заявява, че ще се отнася като Отец-защитник към тракийските владетели, само ако и те от своя страна се отнасят "не като господари", но "като отци-защитници към тракийския народ"!

2. Богът, който е упоменат в тракийския амулет, е наречен "Отецът-Бог" (или Бог-Отец, използвано е ед.ч.), от което може да се заключи, че това е свидетелство за монотеистичен характер на древната тракийска вяра, което потвърждава и изследванията ни, направени върху Плочката от Градешница, където пък е споменато името "Божий Син" (ед. ч.) и "Триединни Боже", като двете впоследствие са обединени с термина "Велики Боже Мой" (пак ед.ч.). Това отново доказва, че не еврейският монотеизъм от времето на Мойсей (около 1290 г.пр.н.ера), нито този на египетския култ към Слънцето от времето на фараона Екхнатон (около 1350 г. пр.н.ера), нито дори ранната прото-еврейска монотеистична вяра от времето на праотеца на евреите Авраам (около 2100 г.пр.н.ера) е първият регистриран изказ на монотеистична вяра в един единствен Бог! Оказва се, че такава монотеистична вяра народът на траките изповядва от много по-рано - още от петото хилядолетие пр.н.ера (т.е. поне 3000 години преди Авраам и 3500 години преди Екхнатон (Аххенатен).

В заключение всички данни от направеното в книгата лингвистично изследване доказват, посредством изворите за траките от самите траки, че те вече са присъствали по нашите земи на Балканите в петото хилядолетие пр.н. ера и са имали своя "свещена територия" с "организиранни" градове (поселения) и всичките типични за тях и "специфично тракийски" земеделски, религиозни, ритуално-посветителни, законови (договорно-заветни) и други социални практики, както и уникалната способност да ги регистрират, използвайки писмени знаци над две хилядолетия преди който и да е друг народ да е можел да прави това в историята на цялото човечество!

1 - "ВОЮВА" има два възможни (синонимни) записа в йероглифното

писмо: и . Както е видно при единия в дясната ръка се държи щит, а при другия - лък. Пълното изписване на същите

йероглифи в по-късните епохи е съответно: и .

2 - в Бохарския (Северно-Египетски Коптски) диалект

(Край)

С БЛАГОДАРНОСТ ЗА ВЗАИМНАТА ОБИЧ

Дочка Къшева -
председател на НМФС

НМФС връчва на Никола Гигов Орфеева лира

Елена Хайтова

Елица Гигова

Ентаз

Никола ГИГОВ

ПОТОМЦИТЕ НА ОРФЕЙ

- Знаеш ли кога аз, Орфей, се радвам? -
запита ме Орфеевият глас вътре в мене. -
Радвам се, когато запеят родопчани. Кога-
то засвирят и запеят. Откъде тези неукни
планинци така добре са усвоили корените
на музиката и поезията? Как така тя цъфти
у тях като планинските цветя и като цвето-
вете на любовта.

Нека тръгнем по техните стъпки:

**Водица да си наточа,
кичица да си набера.**

Девоиците са цветя на цветята. Те са из-
вор и цвете едновременно. И затова до цве-
тето и до извора е момичето. То моли и пее
до майка си:

**Ако е, майчо, женено -
ще берем биле разделно.**

**Ако е, майчо, лефтеро,
ще берем биле гальовно.**

Няма прегради за любовта. Тя е онова
Разковниче, пред което падат всички кати-
нари, ключалки и резета. Момичето пее:

**Млочко съм китки побрала,
мночно сам песни изпела.**

От устата на момичето излизат не песни,
а цветя на любовта. И какъв поклон правят
не само хората, но и птиците и цветята
пред стъпките на певците и героите:

**Га да ми Дельо премине
през чоста гора зелена,
пилце от радост запяха,
кичици дважд зацветиха.**

ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата
„Магическа ботаника“ от Орфей

Родопската певица Златина Узунова сред цветните
родопски ливади. След нейните песни в Париж фран-
цузите ставаха на крака и ръкопляскаха и бисираха
Орфеевото чедо

В коя пролет цветята могат да цъфтят два
пъти? А до стъпките на героя и певеца „ки-
чици дважд зацветиха“.

**Малки моми цветя берат,
цветя берат, венци плетат,
венци плетат, песни пеят.**

Това са празници на очите и тържества
на живота.

И сладостна премала изпитвам, когато чуя
да запеят деца. Те вървят по тревни халища,
кичат се с дантелена светлина, връзват си
шалчета от мъглици, чуват свирните на вятъ-
ра-гайдар, носят букети от изгреви и букети
от залези, мият се с майска роса, вървят бо-
си по росата, води ги сур елен-шестокрилец.
Всички те са мои чедра. Всички те са Орфей-
чета... БЪЛГАРСКИТЕ ОРФЕЙЧЕТА!

„Родопски певици“,
рисулка от проф. Димитър Серезлиев

ЗЛАТОТО НА ЕСЕНТА

С бледите акорди на Луната
свърши звездният танц на нощта.
Смутена светлина!
Сгъстено време!
Посрещнах зората,
разбрах посланието на изгрева.
Поглакахме с росата
и си тръгнахме -
Слънцето и аз.
То по своя път, аз по моя
продължих...
Събирам златото на есента.
Колебливата реалност
не ме разколебава.
(За едни си злато,
за други - блясък
на стъкло.)
Улових светлина
от очите
на цветята.
Улових я
с душата.
И Когато
Слънцето изтече
като огнена река,
притежавах
златото
на есента.

Йорданка Костадинова ШУМАНОВА,
Пазарджик

ПЕНСИОНЕРЪТ

На академик проф. Дим. Димитров

ПЕНСИОНЕРЪТ ВЪРВЕШЕ.
МЛАД НЕ БЕШЕ.
МИЗЕРИЯТА ВОНЕШЕ.
ДОКТОРЪТ БДЕШЕ,
ПАРИ ЩЕШЕ,
ПОНЕ ЗА ЛЕК ДА БЕШЕ.
СЛЪНЦЕТО ПЕЧЕШЕ.
ПЕНСИОНЕРЪТ ВЪРВЕШЕ.
ПЕНСИЯТА НЕ РАСТЕШЕ,
БЕДНОСТТА КРЕЩЕШЕ,
ДУШАТА МУ БЛЕТЕШЕ.
ПАЗАРЪТ КИПЕШЕ, ВРЕШЕ,
А ТОЙ САМО ХЛЯБ ДЪРЖЕШЕ.
ЛЮБОВТА ЦЕНЕШЕ,
ПРОФЕСОР БЕШЕ, НО Я ТАЕШЕ.

Николина АЛЕКСИЕВА,
София

Любовта е радост!
Повярвайте ми.
Не мога без радост -
тя ми е силата.
Не мога без сила -
тя ми е волята.
Не мога без воля -
тя е в успехите,
а без успехи
е мрачен животът ми.
Любовта е радост!
Пазете я!

Йорданка САНДЕВА,
Димитровград

МОИТЕ УВЕТА

На цветята все говоря
тихичко и с нежен глас.
Шепна им за аромата,
за топлината и сланата!

Всеки ден със канче старо
ги поливам аз с вода.
Ни веднъж не им се скарвам
с укор за някаква вина.

Днеска аз им пак говорих
весела и със тих глас
и май че ми се стори
разцъфтяха те от смях!

Пак със канчето ми старо
в тоя топъл, слънчев ден
аз ще ги поля щедро,
да са свежи и цъфтят.

Цъфтете, моя нежна радост!
Връщате ме в младостта!
Изгонете всяка гадост -
спокойна да съм в старостта!

Виолетка ШАХЛАРСКА,
Пазарджик

КЛАДА

Страдание, грях... и молитва.
Кой жертвеник вас ви повиква?
Кой в клада превръща душата
за жертва на Бог в небесата?

Безкръвните жертви сте вие,
страдание, грях... и молитва,
та дим към небето се вие,
когато сам Бог ви повиква.

Димът докъде извисява
нетленни останки от вас,
горящи в душевната клада,
димящи в човешката страст?

Страдание, грях... и молитва!
Вкусът на живота сте вие!
На клада сам Бог ви повиква,
вкусът ви с наслада да пие!

Йорданка Ангелкова - ДЖЕЛЕПОВА,
с. Костенец, Стара Загора

ДЕЛЕНИЕ, НО ЗАЩО?

Хората у нас все равни -
едните прехранени, другите празни...
Първите драпат все по Европа,
на вторите, всичко им хлопа.

Пролет пукна, българинът още не.
Много хрускат - лапат, боговете кюфте.
Всеки носи своето дередже,
един пари трупа, а другият не яде...

Тя, пукнатицата -
е за всички,
та излишни са
всички игрички.

Защо, Боже прости,
да лежи в земята
с гадости, непочтени игри
на човека душата?!...

Петър ШАХЛАРСКИ,
Пазарджик

ИЗБРАНИ ЗА СТРАДАНИЯ

Атанас ЛАЗОВСКИ

НАЙ-ТЕЖКИЯТ КРЪСТ

„Ние носим най-тежкия кръст. Потърсени и избрани сме от Бога да работим за приемане и увърждаване Царството Божие на земята...“ - Такива внушения се предават на всяко ново поколение най-будни българи. Но

не са ли те признак за наследявана и неизлечима вманиаченост? Какви реални исторически дела доказват подобна изключителна роля в световния живот?

Колкото по-същностно, по-новаторско и велико е едно дело, толкова велико би трябвало да бъде и личностното съзнание, за да оцени по достойнство останените уникални следи.

Напоследък науката прави изненадващи разкрития за произхода на прабългарите, за тяхната култура, за мястото им в основни процеси на общочовешкия живот. И добиваме все по-конкретна представа за една могъща двигателна сила, която съзидателно присъства и се разгръща в различни времена на различни места - от Египет до Сибир, от границите на Китай до Великобритания. Не, българите не са роднини на тюрките. Много по-древни са техните корени.

И траките имали съзнание на хора със специално предназначение. Елините, като наблюдавали начина им на живот, на мислене, на взаимоотношения; разбиранията им за смъртта, за безсмъртието и усета им за цялостта на битието, гледали на съседите си като на хора от друга раса.

И не случайно в Родопите, именно сред траките, се възлюбили божествената същност на Орфей. Той беше предходник на Исус Христос в проповядването на Любовта - основният принцип на вселенското битие.

Крайно време е да проумеем по-масово тези неща. Иначе не бихме могли да изпълним докрай предназначението си с необходимото достойнство. А Духът, който ни предвожда - чрез Свети Иван Рилски, чрез съвършените сред богомилите, особено чрез Петър Дънов през ХХ век - настоятелно предупреждава: ако не вършим работата си като разпространители и приложители на Божественото учение за Любовта, последствията ще бъдат страшни за нас.

Избрани сме били в незапомнени времена съзнателно и драговошно да поемаме и изтърпяваме неизбежната мъка при проправяне на Големия друм на човечеството нагоре - към Небето. Петър Дънов в беседа на 20 май 1923 година с характерния за него стил (съобразяван винаги с възможностите на конкретните слушатели) представя нещата така:

„Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: Можете ли да работите за мене, за Царството Божие? Евреите казаха: Я го разпнете този самозванец! Дойде Христос в Римското царство. - Можете ли да работите за мене? Там пък създадох инквизицията за Него. Най-после Той дойде при англосаксонците. - Можете ли да работите заради мене? Те казаха: Ние не сме като евреите и римляните. Ще работим, но пари искаме. - Нали искате, ще ви платя. И днес те за това работят. Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопатите в ръце, последният час е пред тях. - Искате ли да работите заради мене? - Готови сме да работим за Тебе! - Идете да работите, да видите какво ви се пада. И сега славяните казват: Ние сме родени за страдания. - Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. - Не се знае какво ще ни даде Господ. Той ще ни даде нещо ново, но трябва да се мине през великото страдание...“

Ванга каза преди да замине от този към горния свят: **„България ке я биде!“** Вероятно на нея ѝ е било казано, че небесният кантар вече е отчел в края на ХХ век, че стореното е доста-

точно, за да не пропаднем... При гостуването си в България няколко години преди това тибетският духовен водач предрече, че на българите им предстои небивало благоденствие. Проблемът им в бъдеще ще бъде дали ще устоят на изобилието...

Но за кои българи става дума? Едните създават, страдат, остават чисти и непреклонни и при най-ужасни изпитания, докато други стихийно или организирано рушат, сквернят, вършат предателства, злепоставят българщината вредом по света...

Предводителят повтаря, че той казва истините не изцяло, а наполовина. Останалото трябва със свои сили да постигнем... Останалото - то е конкретизирането, умението ни да използваме Светлината, да прилагаме истините при решаване на всекидневните проблеми...

Вече десетки години правя опити да доближавам логиката на Силата, която чертае съдбата и пътя на човечеството. И макар да е немощна моята логика на обикновен човек, все пак нещо поразбрах със собствени сили - нещо за българите, за неповторимото в тяхната съдба.

Прочетох нещата, които съм писал в предишни години по темата ИЗБРАН НАРОД. Няма какво да съкращавам, да променям. Минал е някакъв "изпитателен срок". Позициите и разбиранията ми остават същите.

БЪЛГАРИТЕ - ДУХОВНИ КРЕДИТОРИ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Още при самото си зараждане духовната ни култура се е самоангажирали завинаги да увърждава идеите за отвореност и синтез в човешкото битие на всичките му равнища. И гордостите, и загубите ни в досегашния наш път са пряко свързани с волята да се борим за отхвърляне на всевластия и сега в цял свят РАЗДЕЛИТЕЛНО-ПРОТИВОПОСТАВЕН ПРИНЦИП. Този принцип беше и е угоден на съседни и на по-далечни народи. Те безпроблемно си служат с кривините му и печелят лесни победи, извличат облаги.

Ние отхвърлихме преди повече от хиляда години варварската, дяволската основа на живота земен. Гениалното начало беше поставено от Константин-Кирил Философ и от поп Богомил. Подир тях нашите духовни водачи винаги са проповядвали системно и целенасочено идеалите на съзиданието, братолюбието, единението, хармонията. Това са началата на очакваната утрешна същинска цивилизация на обединеното човечество.

И сега - в условията на световната озвереност, на предпотопния хаос - принципите на Божествената Любов са неизменно тачени от истинските българи като единствен за тях ориентир, над всичко.

Народите на нашия полуостров най-сетне трябва да проумеят, че спасението и бъдещето им е в единението. "Велики" сили отвън дълги векове използваха некачествените, анонимните, разрушителните елементи във всяка отделна балканска страна и така създадоха (до създават и в момента) необходимия за коварните им интереси "барутен погреб". А имаме възможности да се сплотим и да играем роля като голяма сила в световния живот на световния кръстопът.

В съгласие с традициите на българската духовна култура нашите периодични издания би трябвало да подпомагат неотклонно гравивните процеси: да подкрепят проявите на братски чувства и доброжелателства, да съдействат за взаимно отваряне и вращаване на общобалканското битие, насечено сега от граници, предубеждения и омрази; да внушават идеи за сдружена самозащита от външни "суперсили", а не да насъскват съсед срещу съседа.

"Ненормалната" логика на духовните ни водачи наистина ни е носила изолация, огорчения, щети. Но пък сме придобивали - благодарение пак на нея - все по-голяма духовна якост и неуязвимост. **Век след век е укрепвала непобедимата наша Държава на духа. Доказателство е всеизвестният факт: след петве-**

ковни опити - от две страни! - за народно-стно обезличаване, асимилация, физическо изстребление съюзеният системен натиск в крайна сметка не успя...

Едва сега, в края на ХХ век, тук и там вредом из света се забелязват засилващи се склонности да бъде отречен в световния живот завинаги разделително-противопоставния принцип. Разумната част от човечеството се обръща и насочва към традиционната за Българската държава на духа позиция. Вижда я като единствен реален изход за спасение в пътя към бъдещето. Старите инерции, разбира се, са катастрофално неустойчиви именно сега. Ожесточените до изроденост сблъсъци са много и не са само на нашия полуостров. Взаимно се съсипват етноси, нации, религии, класи, раси. Махалото обаче стигна пределната точка и ще се понесе в обратната посока. За все повече хора неразумът на егоцентризма е явен и нетърпим анахронизъм. Затова неминуемо ще отмре. Човеконенавистничеството и дивашката агресивност изпадат в крайна несъстоятелност. Злото е останало без никакви задръжки, разголена е докрай отвратителната му воняща и кървава същност. Мнозина от нормалните хора се стъписват, отчайват се. Струва им се непобедима сатанинската мощ. Не е така!

Закономерно бързо расте сега цената на българските и на всички досегашни славянски страдания при отстояване на по-висши нагласи, тенденции, позиции, стил на отнасяне. Скъпо платеният от предците ни опит е жизнено, спасително необходим - особено на добронамерените, миролюбивите балканци. Но и цялото човечество трябва да научи, че съществува реално такъв опит.

Ще се намерят ли днес в България достатъчно духом зрели творчески личности, годни да продължат самоотвержените многовековни битки на духовните ни водачи срещу Каиновата световна империя с нейните ръждясали вече механизми на разделяне и противопоставяне? **Наш наследствен дълг е да обединяваме гравивните сили навсякъде по света.**

През последните няколко години вестници и списания в България стигнаха върхове на просташко взаимно отричане. Българи срещу българи се отнасят едни към други като побеснели врагове. Но това е пияната. Това е полунтелигенцията, юрнала се да политиканства. Тъмните и фарисейските души, както навсякъде другаде, не са малко и у нас. Чужди са за тях високите достойнства. Разделянето, противопоставянето, насъскването човек срещу човека по външни белези за тях е нещо естествено. И им е жизнено необходимо - за да се "реализират". Българската държава на духа е за съзнанието им (или най-малкото за интересите им) нещо нереално. Сплотено се стремят да наложат навсякъде своя "реализъм" (или точно папагалския "европеизъм", или открито продажническият си американизъм) и **така фактически всекидневно воюват със завешите на безсмъртните в нашата хилядолетна история.**

Древни народи като българския, ангажирани неотстъпно със съзидателните процеси в общочовешкото битие, живеят на две нива. В този свят (така наречената "единствена реалност") те може да са и на последно място. В горния свят обаче тяхната сила, влияние, значимост непрекъснато растат (колкото и невероятно да звучи това за материалистичното съзнание, добиращо се до високи академични степени). Зная, че за мнозинството от българите е неразбираемо, пък за "учените" е безсмислица следното твърдение на Предводителя: *"Сега България е в своя златен век. Тя кредитира народите."* Да, казано е най-кратко, просто. И съвсем точно. Който разбира, не търси допълнителни обяснения.

Под "златен век", а и зад това "сега" разбирам не само двадесетото столетие, а цялото време след Константин-Кирил Философ и поп Богомил. Духовният кредит - това са именно осъзнатите и упорито отстоявани от духовния ни авангард позиции на Божествената Любов - законът над законите във Вселената.

Индиговите и Кристалните Деца

Мирослав МИНЧЕВ

Те се открояват сред своите връстници с необичаен ум и мъдрост.

С лекота майсторят сложни технически "играчки".

Езиковите и възрастови бариери не са пречка за тях.

Ненавиждат насилието и омразата, състрадателни са и привързани към семейството и приятелите.

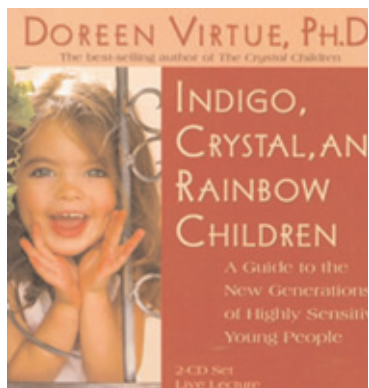
Наричат ги "индигови" и "кристални" деца.

Първите представители на генерация от изключително способни и надарени хора се появяват преди около сто години.

Бум от раждания на "индигови" деца се наблюдава през 70-те години на ХХ век, а днес те вече са на възраст, която им позволява за да поемат своята роля на наставници, лидери и реформатори на човечеството. "Кристалните" деца започват да се раждат около 2000 година. Призиванието им е да ускорят човешката еволюция, като разкрият на хората техните духовни сили и божествен произход, ръководени от "Закона на единството".

Изследователката Дорийн Вирту първа проучва същността на феномена и разкрива удивителните послания на индиговите и кристални деца. Названията им произтичат от цветовете на аурата и енергията, която излъчват. Аурата (астралното тяло) на индиговите деца е с мастиленосин (индигов) цвят. Това е цветът на чакрата, която екстрасенсите наричат "трето око" и представлява енергиен център в средата на челото. Тази чакра регулира ясновидските дарби за проникване в незримото и контакти с форми на материя и енергия отвъд познатите ни измерения. Кристалните деца имат прекрасна многоцветна аура в пастелни тонове, напомняща на огрян от слънчевите лъчи кристал. И двете генерации се отличават с висока чувствителност и свръхестествени дарби.

Индиговите деца са по-стара генерация и сега се проявяват най-вече във възрастовия диапазон от 7 до 25 години. Със своя астрален "детектор на лъжата" те безпогрешно усещат лъжата, безчестията и авторитарността. Индиговите деца са неспособни да бъдат лицемерни или да симулират толерантност към злобата и нетърпимостта в средата, която ги заобикаля. Тъй като тяхната

Дорийн Вирту

колективна цел е да съборят стария световен ред, те са по-войнствени и енергични от по-късната генерация на кристалните деца. Те са тук, за да разрушат или реформират правителствените, образователни и законодателни системи, които възпрепятстват обединението на човечеството. За да осъществят своите намерения, те се нуждаят от изключителна непоколебимост и завладяваща решителност.

Необичайното поведение и мотиви на индиговите деца често се тълкуват превратно и психиатрите им поставят погрешни диагнози за умствени разстройства като например "Хиперактивност с дефицит на концентрация" - Attention Deficit with Hyperactivity Disorder (ADHD). Вирту е убедена, че правилната "диагноза" всъщност е **"Концентрация, ориентирана към по-висши измерения"** - Attention Dialed into a Higher Dimension. За съжаление, когато неправилно бъдат подложени на лечение, индиговите деца губят своята енергичност и паранормални способности. Според Вирту първото смущаващо впечатление при контакт с кристалните деца са техните излъчващи неземна мъдрост големи пронизващи очи, които

сякаш ни хипнотизират и "разголват" душите ни. Най-големите от тях в момента са на не повече от 7-8 години. Кристалните деца са по-вглъбени, търпеливи и

опрощаващи. Техните предшественици са духовни водачи, които драстично реформират съзнанието и управлението на обществото, докато кристалните деца са "верни на сърцето", проповядват христовите ценности и следват вече проправения път към един по-сигурен и хармоничен свят. Кристалните деца са прелюдия към реалност на директно безсловесно общуване. Вместо с писмени символи и устна реч хората ще обменят мисли и знания посредством телепатия. Користта, лъжата и омразата вече няма да могат да бъдат скривани и ще бъдат изкоренени. Нарастващия брой индивиди с екстрасензорни способности в нашето съвремие свидетелства, че процесът на духовна трансформация и обръщане на човечеството към силите на незримото вече набира скорост.

Телепатичните дарби на кристалните деца се отразяват на вербалното им общуване с другите хора.

При много от тях има

изоставане в развитието на речта и те проговарят едва на 3-4 години. Въпреки това родителите им споделят пред Вирту, че по неведоми причини никога не са имали усещането, че не могат да общуват с тях. Кристалните деца употребяват комбинация от телепатия, своеобразен език на символите и звуци (включително песни). Едва ли е странно, че тези форми на контакт се определят като "аномалия" от медици и педагози. От появата на кристалните деца броят на диагнозите "аутизъм" е рекордно висок. Според дефиницията засегнатият от аутизъм индивид се изолира в свой собствен свят и поради индиферентността си към случващото се в живота е неспособен да общува с околните.

Дорийн Вирту обаче е убедена, че кристалните деца не само не са аутисти, но всъщност са най-общителните, съпричастни и духовно просветени участници в човешката еволюция.

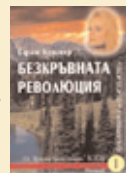
Посегателството върху техните дарби според нея е престъпление, което заплашва да "прекърши цивилизацията още преди да покълнат семената на промяната".

Кандидатът на техническите науки и автор на книгата "Перспективи на човешката еволюция" Юрий Фомин прогнозира, че вследствие на мутации, породени от техногенната активност на човека, в близко бъдеще ще се появи универсално същество, надарено с телепатични, ясновидски и други екстрасензорни способности. Парапсихоложката Селия Фен обаче е уверена, че причината за тези промени ще е не техническия прогрес, а осъществяван понастоящем "групов проект" на Вселенския разум. Следвайки неговите повели, хиляди просветени души слизат от по-високи нива на духовни вибрации в нашия материален свят и се вплътяват във физически тела като "индигови" и "кристални" деца, за да станат "учители" и "лечители" на човечеството.

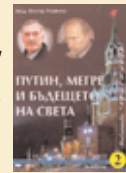
Целта на тази спиритуалистична интервенция е създаването на свят на единство, наричан "Нова Земя". В него хората ще преоткрият своите добродетели и уникалността си като разумен вид. Освободени от оковите на материалното, те ще се устремят към безбройните светове във Всемира, за да намерят отговорите на своите вечни въпроси и разкрият великото тайнство на Живота.

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков

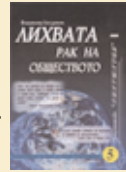
Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение"

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите имена в Русия

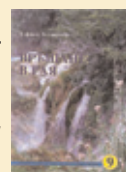
Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.

Книга 8
"БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.

Книга 9
"ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленик на идеята за създаване на родови имена в България.

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail@rodimienie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД